

Očami Ježiša

Predhovor

Keď ma v roku 1994 reverend B. J. Hickey, Perthský arcibiskup v Západnej Austrálii požiadal, aby som si zobral pod ochranu Carver Alan Ames-a, váhal som, pochyboval. Časom som aj ja, podobne, ako jeho duchovný otec a spovedník, spoznal Alana celkom dobre, bol som s ním v dobrých i v ťažkých chvíľach. Mal rád osobný vzťah s Pánom a znášal zúrivé útoky Satana. Nepochybujem o tom, že je nástrojom sv. Trojice, našej Nebeskej Panny Márie, anjelov a svätých pre špeciálny účel. Jeho pokora, vlídnosť a poslušnosť jeho duchovným nadriadeným, všetko sa nieslo v duchu pravého Božieho služobníka. Aj napriek tomu, že nemal žiadne teologické vzdelanie, jeho spisy pravdivo poukazovali na pravé učenie cirkvi a jeho dôvera Božiemu slovu, Panne Márii a pápežovi sú znakom jeho poslušnosti a vernosti.

Moje váhanie a pochybnosti sú preč. Prečo si Boh vybral práve mňa ako ochrancu tohto muža, nerozumiem. Veľmi si cením, že môžem byť jeho priateľom. A odporúčam túto knihu všetkým, ktorí sa chcú priblížiť k Pánovi s otvoreným srdcom a myslou.

Venovanie

Táto kniha je venovaná Najsvätejšej Trojici,
našej Matke, Panne Márii, všetkým svätým,
a všetkým Božím anjelom,
ktorí milujú ľudstvo
až za hranice našich predstáv.

Predhovor autora

C. Alan Ames

27. júla 1996

Pán, Boh, Ježiš Kristus sa mi zjavoval a prihováral v zjaveniach od februára 1994. Spočiatku som nič nepísal, ale neskôr ma Boh požiadal, aby som vzal pero a zaznamenával, čo som prežil. Potom, od 6. februára 1996 mi Ježiš začal ukazovať niektoré udalosti z Jeho života tu, na zemi.

Začal som vidieť jednotlivé udalosti, ktoré sa prihodili počas Ježišovho putovania s učeníkmi po svätej zemi Jeho očami. Prostredníctvom týchto zjavení som dostal aj milosť vnímať a pochopiť Jeho myšlienky.

Pri sledovaní všetkých tých obrazov Božej lásky ma často krát zaliali slzy smútku alebo radosti. V každom zjavení bola lekcia, z ktorej som sa veľa naučil a nad ktorou som hlboko uvažoval, pretože práve skrze tieto zjavenia nás Ježiš učí, ako máme žiť a milovať.

V postave Judáša som si uvedomil všetky slabosti, ktoré mnohí z nás máme, keď zabúdame na Boha a ignorujeme Ho. Boha, ktorý je vždy s nami, pripravený pomôcť nám a od ktorého môžeme byť tak ľahko odvedený preč. Skrze Judáša som tiež pochopil, že Pán Ježiš odpúšťa každú chybu, ktorej sa dopustíme, pretože nás tak veľmi miluje. Jediné, čo potrebujeme urobiť je prijať Jeho lásku a poprosiť Ho o odpustenie.

Pokúšenia, pocity, problémy a túžby ľudí za Ježišových čias sú takmer také isté, ako tie dnešné. Jedným z dôvodov, prečo nám Pán dáva pochopiť týmto udalostiam je možno to, že nám chce ukázať, že je možné premôcť samých seba a poraziť hriech. Potrebujeme len volať na Boha, pretože On nás nikdy nezradí. 'Pýtajte si a dostanete.' V týchto častiach nám ukazuje spôsob, cestu ako.

Obrazy a slová pokračujú.

Poznámka vydavateľa

Písmo nám hovorí: „Keby sa to všetko malo dopodrobna opísať, myslím, ani na celom svete by nebolo dosť miesta na knihy, ktoré by bolo treba napísať.“ (Jn 21, 25).

V dnešnej dobe máme tú česť, že môžeme čítať o súkromných zjaveniach ctihodnej Anny Catherine Emmerich, Sv. Brigity Švédskej, Luisa Piccarreta, Prevelebnej Márie z Agreda a ďalších. Tieto zjavenia nám hovoria o udalostiach, ktoré sa mohli stať Ježišovi a svätým. V tejto knihe sme požehnaní niektorými súkromnými zjaveniami Ježiša Carver Alanovi Amesovi.

Keď príde čas, Cirkev bude posudzovať autenticitu týchto zjavení. Nepokúšame sa ju v tomto predbehnúť, ale bez ohľadu na to, či sa tieto skutočnosti stali, alebo nie, dôležité je, že táto kniha ponúka duchovné čítanie, ktoré pozdvihuje naše mysle a myšlienky k Bohu. Zároveň opisuje spôsoby zmien nášho života, aby sme boli svätejší.

Čokoľvek robíme, je to naším poslaním na zemi. Aby sme boli svätejší...aby sme mohli byť nástrojmi Boha a tak zachrániť seba a dopomôcť k záchrane iných. Za týmto účelom sú vytlačené aj tieto slová, pre vaše poučenie a duchovný rast.

Nasleduje text zjavenia z 20. februára 1996 ako návada na nasledujúce strany.

Bolo počuť dupot koní a rýchly pochod mužov. Skoro sme ohluchli od rinčania zbraní a dupotu nôh posádky rímskych vojakov, ktorá prešla popri nás, mieriac do dediny.

V nej bol zmätok, krik a trma-vrma. Vojaci prehľadávali domy a hľadali rebelov. Zatkli piatich mužov, s ktorými zaobchádzali veľmi kruto. Dedinčania, zhromaždení okolo nich, prosili vojakov o milosť. Vyhlasovali ich nevinu a prosili o zľutovanie. Stotník na koni nepočúval a nariadil potlačiť dav.

Vtom sa malý chlapec rozbehol vpred, volajúc: „Ocko, oci!“ Mohutný vojak silno udel dieťa päšťou a 4-ročný chlapec padol na zem, zmietajúc sa v kľúčoch. Dav stíchol. Stotník okríkol vojaka: „Hlupák! Veď je to len dieťa!“

Zoskočil z koňa a naklonil sa nad dieťa, ktoré sa prestalo zvíjať a bolo mŕtve. Ticho zložil helmu z hlavy. Slzy mu stekali po tvári a kričal: „Je to len dieťa! Mám syna v jeho veku!“ A začal úpenlivo nariekať.

Kráčal som vpred a dav sa rozostúpil, aby mi uvoľnil cestu. Vojaci vyzerali, že ma chcú zastaviť, keď ktosi zvolal: „To je Ježiš Nazaretský, veľký prorok, mocný uzdravovateľ!“ Po tomto vojaci ustúpili a prešiel som k dieťaťu. Stotník pozrel na mňa so slovami: „Môžeš mu

pomôcť?“ V tom srdci som videl stratenú dušu, dušu plnú bolesti z práce, ktorú robil, dušu plnú smrti, skazy a záhuby...ale v skrytosti za týmto zmätkom som tiež videl súciti, lásku a nádej.

„Pomôžem mu,“ odpovedal som a zdvihol som dieťa v náručí.

„Ale on je mŕtvy,“ povedal vojak, čo chlapca udrel. „Už nemôžeš urobiť nič.“ Milo som sa naňho usmial a povedal som: „Môj Otec, ktorý ma poslal, dáva a berie život. A ak je Jeho vôľa, aby tento chlapec žil, bude žiť.“

„Potom máš Otca kúzelníka,“ nedal sa vojak.

„Nie, môj Otec je Boh stvorenia, ktorý všetko stvoril a Jeho vôľa je, aby toto dieťa žilo.“ Ako som to povedal, dieťa sa zobudilo a zvolalo: „Mami!“

Vojak v nemom úžase ustúpil späť, keď si matka prišla pre dieťa. Bola plná radosti, vďaka a vzdávala Bohu chválu za jeho Milosrdenstvo. Dav začal jednotne chváliť Boha, zatiaľ čo vojaci na mňa pozerali s vyvalenými očami.

„Kto si?“ zvolal vojak v strachu.

„Ja som, ktorý som,“ odpovedal som a dav stíchol.

„Čo je to za odpoveď? Pýtal som sa kto si a ty mi povieš: „Ja som!?“

„Som Syn, som Baránok, som Božie odpustenie.“

Stotník nervózne vyskočil na koňa a úsečne prikázal svojim mužom: „Pustite tých väzňov. Nepotrebujeme ich!“ Pozrel na mňa s úklonom vďaka a odcválal so svojimi mužmi von z dediny.

†††

Cestou do ďalšej dediny sa moji učeníci rozprávali o udalostiach, ktoré sa práve stali. Peter chválil Pána: „Naozaj, náš Majster je Mesiáš! Pozrite na všetky tie zázraky, ktoré vykonal! Pozrite na všetkých ľudí, ktorých uzdravil! Pozrite na všetku tú lásku, ktorú Ježiš rozdáva! Je to skutočne Pán!“ Jakub a Ján súhlasili a plní radosti a nadšenia začali tancovať a spievať: „Prišiel Pán, prišiel Pán!“ Aj ostatní velebili Boha a rozprávali o Jeho láske.

Ako sme sa blížili k dedine, pribehol dopredu Jakub a spýtal sa: „Majster, stane sa aj tu nejaký zázrak?“ Pozrel som naňho, tak mladý, tak nevinný, tak plný lásky a tak dôverujúci. Kiež by celé ľudstvo bolo ako on.

Povedal som: „Zázraky sa dejú tam, kde je silná viera. Dejú sa, aby sa viera upevnila, aby priviedli ľudí späť k Bohu, aby spasili duše. Ak je v tomto meste zázrak potrebný, stane sa.“ Jakub na mňa pozrel s úsmevom, plný očakávania, čo príde.

„Pane,“ ozval sa Judáš, „kde dnes zostaneme a za čo si kúpime jedlo? Máme len pár drobných. To nestačí, aby sme sa všetci nasýtili. Možno by mali ľudia platiť za to, že ich uzdravuješ.“ Povedal som mu: „Čo dávam, dávam na oslavu Boha, dávam to v mene Otca a dávam to zadarmo!“

„Tak mi povedz, čo budeme jesť?“

Chudák Judáš, nerozumel. Nerozmýšľal srdcom, ale rozumom a peniazmi, ako vždy.

„Ver mi, Judáš, zabezpečím všetko, čo potrebujeme. Môj nebeský Otec dá všetko, čo treba tak, aby bola naplnená Jeho vôľa. Nasýtil som 5 000 mužov, neveríš, že môžem nasýtiť aj nás?“ Judáš plný sklamaní a pochybností, hundrúc odišiel.

„Prišiel! Je tu! Prorok! To je Ježiš Nazaretský! Vyneste chorých, prineste ich von! On ich uzdraví!“ Dedina sa prebudila, ľudia behali z domu do domu zvestujúc susedom, že som prišiel. Onedlho bol okolo mňa zástup ľudí tlačiacich sa ku mne bližšie.

Postavil som sa na kameň, požiadal ich, aby sa usadili a učil som ich: „Môj Otec na Nebesiach ma poslal uzdraviť vaše srdcia, spasiť vaše duše a zjaviť vám Jeho pravdu. Otec vám vo svojom nekonečnom milosrdenstve ponúka svoju lásku a odpustenie, ponúka vám nekonečný pokoj, radosť a nekonečnú lásku. Pozrite sa na deti, ako veľmi ich ľúbite a chcete pre nich len to najlepšie. Ako vyrastajú, vediete ich, radíte im, pomáhate im vyrásť v Božie deti pravdy, pre čo boli aj stvorené. Nebeský Otec je váš Otec, ktorý sa o vás stará tak isto, chce vás viesť, pomôcť vám, radiť vám, aby ste mali hojnú odmenu v nebi.

Pozrite na pekára. Najprv pripraví správne cesto a potom miesi, kým nie je pripravené do pece. Teplom ohňa cesto rastie, aby sa z neho stal chlieb. Tak isto je to aj s Božími deťmi. Otec vám dáva všetko, čo potrebujete pre rast, potom vám ponúka oheň svojej lásky cez Ducha Svätého, aby vás zohrial, aby zapálil pec vašej duše, aby sa z vás stali ľudia, ktorými ste boli povolaní byť. Jediné, čo musíte urobiť je otvoriť dvere svojho srdca a prijať teplo Božej lásky, ktoré vás privedie do večného pokoja.“

*J
E
J E Ž I Š
I
Š*

Ježiš ††† 2-7-96

S doširoka otvorenou náručou som povedal: „Blažení chudobní a núdzni, lebo vo mne nájdú všetko... Blažení trpiaci, lebo budú skrze mňa oslobodení... Blažení stratení, lebo Ja ich nájdem. Ja som Svetlo, ktoré prichádza na svet dvíhať ľudské bremená. Som Svetlo vo tmách. Som Svetlo, ktoré poslal Otec, aby ukázalo cestu.“

Dav sa hnal dopredu v snahe dotknúť sa ma, s túžbou byť vedľa mňa. Peter ich prísne napomenul, aby vytvorili rad a tak som sa ich po jednom dotýkal a prosil Otca o uľahčenie ich bolestí. Slepí videli, hluchí počuli, chromí chodili.

Prišlo malé dieťa, ktoré malo jednu nohu kratšiu ako druhú. Pevne držiac matkinu ruku zakoplo.

„Rabbi, prosím, dotkni sa môjho syna a uzdrav ho. Takto sa narodil a platí tým za moje hriechy. Prosím, Rabbi, uzdrav ho. Žiadaj čokoľvek a dám ti, len prosím, uzdrav môjho nevinného syna.“ Vtom sa rozplakala a jej syn ju objal a vzlykal: „Mami, neplač. Ja ťa ľúbim. Mami, prosím, neplač.“

Zachvelo sa mi srdce nad toľkým žiaľom a toľkou láskou. Ako by som nevyslyšal jej prosbu.

„Dieťa, pod' ku mne,“ povedal som. Chlapec na mňa váhavo pozrel. „Pod'.“

Nervózne kríval vpred. Natiahol som sa a zdvihol ho na ruky. Objal som ho, bozkom zmazal jeho slzy a zvolal som: „Otče, Ty si ma poslal, aby som plnil Tvoju vôľu, v Tvojom mene a na Tvoju oslavu oslobodzujem toto dieťa.“

Keď som ho položil na zem, chlapec bol uzdravený. Všetci začali modlitbami chváliť Boha a jeho matka mi pobozkala nohy. Zdvihol som ju a povedal: „Teraz poznáš lásku Boha. Prines svojho syna ako obeť na Božiu slávu.“

Dav rástol a rástol a moji učeníci, ako aj ja, sme začali byť unavení. Povedal som Petrovi: „Je čas ísť.“ Bol zvedavý kde, keď sa vtom ozval hlas: „Majster, poď a oddýchni si v mojom dome.“ Videl som tvár starého muža, v ktorej som videl jeho dušu, plnú Božej lásky. „Vďaka, príjemná ponuka.“ Tak sme šli.

Keď sme prišli do jeho domu, všetci moji učeníci skoro spali, ale starý muž nám ponúkol také skvelé jedlo, že sme nemohli odmietnuť. Ponad stôl povedal: „Dnes som videl pracovať ruku Pána. Dnes Mesiáš požehnal našu dedinu. Na dnešok nikdy nezabudnem.“

Judáš mu povedal: „Dúfam, že to dedinčania Majstrovi všetko náležite splatia.“

„Judáš,“ povedal som zvýšeným hlasom, „dostatočná odplata je táto hostina u takého dobrého hostiteľa. Ľudia odplácajú dosť svojimi modlitbami k Bohu.“

„Ale Pane, máme málo peňazí!“

Peter, môj verný priateľ, skočil do reči: „Ak Majster povedal, že máme dosť, tak máme dosť. Neobťažuj ho už viac!“

Zahanbený Judáš sa s hnevom v očiach odvrátil preč. V jeho srdci som videl nepokoj, rozruch, hnev a túžbu po pomste.

„Judáš, priateľ môj, neber to tak. Ty vieš, že ťa ľúbim a rmúti ma, keď si zranený.“ Pozrel na mňa na chvíľu s láskou, potom v zmätku, a so slovami: „Áno Pane, viem,“ sa v sebaľúťosti otočil preč.

Náš hostiteľ sa otočil ku mne a povedal: „Pane, moja duša dnes pocítila lásku Boha. Ako by som na to mohol niekedy zabudnúť? Teraz už môžem privítať smrť, lebo viem, aká radosť ma čaká po nej.“

„Radosť v nebi tu už bola,“ odpovedal som, „ale pravdou je, že si dnes okúsil jej sladkosť. Tvoj život sprevádzal Boh od chvíle, keď si sa narodil. Tvoja láska k Bohu, cez nešťastia a bolesť, je vítaným darom v nebi. Môj Otec pripravil pre teba miesto pri Jeho stole, kde budeme sedieť vo večnosti. Tvoje srdce patrí Bohu a preto aj tvoja odplata je u Boha.“

Ako sme ďalší deň odchádzali, ľudia nám bežali oproti a dávali mojím učeníkom peniaze a jedlo so slovami: „Prosím, prídte späť. Vráťte sa skoro.“ Judáš vyzeral šťastne.

Bol teplý, prašný deň, tak sme si sadli na odpočinok. Matúš s Jánom prišli ku mne. „Pane, mal by si viac odpočívať. Robíš veľa a málo odpočívaš. Kedykoľvek niekto zavolá, bez váhania ideš. Musíš odpočívať, inak ochorieš.“

Odpovedal som: „Môj čas je vytesaný do kameňa. Moje dni sú zrátané. Keď sa vrátim k svojmu Otcovi v deň, keď ma zavolá a spôsobom, akým On povie, budem musieť ísť sám. Dovtedy budem neprestajne konať Jeho prácu, aby som vytvoril nový Boží ľud. V ďalšej dedine je hostinec, choď dopredu dohodnúť izbu na tri dni, tam si oddýchnem. Po troch dňoch oddychu budem plný síl plniť vôľu môjho Otca.“

Izba bola malá, ale tichá a pohodlná. Po troch dňoch pokojného spánku som vstal a cítil blízkosť môjho Otca. Zrazu ktosi búchal na dvere: „Pane, si hore? Pod' rýchlo!“ Bol to Ján, plný očakávania, ako vždy. Vyšiel som von a videl rímskeho vojaka, ktorého napadol Zelót. Mal ranu v srdci a všetci si mysleli, že zomrie.

„Uzdrav ho Pane, prosím, aby sa rímske vojsko neprišlo pomstiť,“ volal krčmár. Pozrel som na vojaka, bol to stotník, veliteľ chlapov. V jeho očiach nebol strach zo smrti, len starosť o jeho rodinu a srdce, ktoré chcel priniesť Bohu. Položil som mu ruku na ranu a tá sa zatvorila. Vstal a povedal: „Svätý muž, nikdy ti to nezabudnem a budem sa modliť k bohom za tvoj úspech.“

S láskou som mu povedal: „Nie je iného boha okrem Boha, ktorý poslal Syna, mňa, oslobodiť svet od falošných bohov, ideálov a falošných hodnôt.“

„Nerozumiem ti, Svätý Muž, ale cítim pokoj, keď rozprávaš, tak to vyzerá, že hovoríš pravdu. Kto je ten Boh?“ spýtal sa.

„Môj Nebeský Otec, ktorý chce len dobro pre všetkých, všetkých miluje a povoláva celú Jeho rodinu. Prišiel som hlásať Jeho silu, lásku, moc a milosrdenstvo.“

Vojak, padnúc na kolená, zvolal: „Pane, počujem a verím. Odteraz chcem poznať tvojho Otca ako môjho Boha a Teba ako Pána. Dovoľ mi ísť s tebou a pomôcť Ti.“

„Priateľ môj,“ odpovedal som, „musíš sa vrátiť k svojej rodine, ktorá ťa čaká. Teraz vo všetkom, čo budeš robiť, prejav svoju lásku ku všetkým a neubližuj, len pomáhaj. Každý deň ťi ako obeť vďaky Otcovi. Tak ma budeš nasledovať a kráčať do večnej radosti.“

Bol plný lásky, nádeje, plný sľubu. Od toho dňa držal slovo a žil pre Boha, až kým neprišiel do neba.

Moji učeníci v úžase vraveli: „Pane, on je pohan, Riman, ako si mu mohol sľúbiť nebo?“ S láskou som odpovedal: „Ja som Svetlo sveta. Zachraňujem všetkých, ktorí chcú byť

zachránení, či sú to Židia alebo pohania, pretože Otec stvoril a miluje všetkých ľudí, a ja, Jeho Syn, zdieľam túto lásku.“